

[Udenrigsministeren.]

de drøftelse mellem en dansk delegation ledet af mig og bestående af en repræsentant for hvert af de fire store politiske partier og en britisk delegation ledet af viceminister i det britiske udenrigsministerium Lord Henderson. De synspunkter, vi fremførte, var i overensstemmelse med dem, der har fundet tilslutning hos det store flertal af rigsdagens medlemmer, og som er gjort gældende af den danske regering, navnlig i de to memoranda af 19. oktober 1946 og 31. januar 1947.

Det var ikke hensigten, at der på konferencen skulle træffes afgørelser med hensyn til det sydslesvigske spørgsmål, udarbejdes udkast til en traktat eller lignende. Men det var meningen at få lejlighed til en mundtlig drøftelse.

Den danske delegation fremhævede under forhandlingerne de tre spørgsmål, der er hovedproblemerne, nemlig sikringen af den dansksindede befolknings rettigheder, fjernelse af flygtningene eller i hvert fald en lettelse af flygtningetrykket, og administrativ adskillelse af Sydslesvig fra Holsten. Vi blev mødt med stor velvilje hos de britiske forhandlere, og der er ingen tvivl om, at den meningsudveksling, der fandt sted på konferencen, har bidraget til at fremme den gensidige forståelse af problemerne. Som naturligt er, blev de vanskeligheder, de britiske myndigheder står overfor i Tyskland, fremhævet af de britiske forhandlere, således som det også før er sket. Det var ikke den britiske regering alene, der havde ansvaret for udviklingen syd for grænsen.

Det vanskeligste spørgsmål var spørgsmålet om den administrative adskillelse. På dette punkt har det jo hidtil ikke været muligt at trænge igennem med vore ønsker, og det lykkedes heller ikke på denne konference, men derfor er det ikke udelukket, at diskussionen om dette spørgsmål, som den fandt sted på konferencen, vil kunne få sin betydning.

Efter min mening har den stedfundne meningsudveksling, der var grundig, fri og åbenhjertig, været nyttig. Som det fremgår af det udsendte communiqué, erkendtes det fra britisk side, at flygtningebyrden i Sydslesvig er urimelig stor. På dette punkt opnåede vi, at de britiske repræsentanter gav tilsagn om, at det britiske udenrigsministerium ville foretage aktive undersøgelser af muligheden for at gennemføre en rimelig fordeling af flygtningene i Tyskland.

Den danske delegation fremhævede endvidere, således som det også fremgår af communiquéet, den betydning, som den tillagde gennemførelsen af en fyldestgørende

sikring af den dansksindede befolknings rettigheder på en sådan måde, at den udover almindelige borgerlige rettigheder bevarer friheden til at leve i overensstemmelse med sin gamle danske kultur. Den britiske regerings repræsentanter var enige i, at dette spørgsmål er „kærnen“, eller som der står i den engelske tekst, „hjertet“ i det sydslesvigske problem, og de gav tilsagn om i samråd med alle direkte interesserede parter snarest at overveje praktiske forslag, der kunne føre til dets løsning.

Sagen er ikke afsluttet med konferencen i London. Den går videre, og regeringen vil i den kommende tid gøre sit til, såvidt det står til den, at søge de foreliggende spørgsmål bragt nærmere til en tilfredsstillende løsning.

De ærede medlemmer hr. Thorkil Kristensen og hr. Ole Bjørn Kraft sagde i deres taler i dette høje ting i torsdags, at de fandt, at konferencen i London blev afholdt på et vel sent tidspunkt. Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft gentog tillige sin tidligere udtalelse om, at vi burde have deltaget i den konference, der i foråret blev afholdt i London mellem repræsentanter for de tre stormagter, der har besat Vesttyskland, og hvortil Belgien, Luxembourg og Nederlandene havde fået adgang.

Jeg kan i denne anledning henvise til, hvad jeg sagde i dette høje ting den 2. juni, nemlig at regeringen ikke mente, at Danmark burde søge at opnå adgang til at deltage i den sidstnævnte konference, på hvis dagsorden sydslesvigsspørgsmålet ikke var optaget, og hvor det ikke ville blive drøftet.

Med hensyn til tidspunktet for konferencen i London vil jeg gerne sige følgende.

Da regeringen fandt tiden inde og jeg i juni i år søgte føling med det britiske udenrigsministerium og spurgte, om en dansk delegation kunne blive modtaget i den nærmeste fremtid, blev der svaret, at det på grund af den store arbejdsbyrde, der hvilede på det britiske udenrigsministerium, ville være vanskeligt at fastsætte et tidspunkt for modtagelsen af en sådan delegation. Man ville lade os det vide, såsnart det kunne ske. Efter gentagne fornyede drøftelser med det britiske udenrigsministerium i de følgende måneder blev konferencen derefter fastsat til den 18. oktober.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft kom i sin tale i torsdags ind på den tendens, der har vist sig i Sydslesvig, og som går ud på at gøre tilslutning til og deltagelse i den danske bevægelse til noget næsten kriminelt, noget ulovligt, som tyskerne kun venter på en lejlighed til at gribe ind overfor. Jeg er